

та на човѣка, защо да не забие ножъ и въ сърцето му. Че какво е живота безъ честъ?

Шайновъ. Вижте, господинъ Градинаровъ, азъ не влизамъ въ сжществото на тайната, както се изразяватъ нашитъ правници, но това, което правя — изпълнявамъ единъ дългъ.

Градинаровъ. Както и да е петдесетъ хиляди давамъ само да се свърши.

Шайновъ. Нѣмамъ таково пълномощно да преговарямъ за по малко. Нѣщо повече първоначално той предложи една баснословна сума?

Градинаровъ. Каква?

Шайновъ. Не е за казване. Но той се мотивира: ако единъ архимилионеръ не даде триста хиляди хева — тогава . . .

Градинаровъ. Тѣй е то, когато никой не знае задълженията ми, а вижда само милионитъ ми.

Шайновъ. Не само това, но той искаше да се срещне съ жена ви. Азъ обаче го задържахъ. Казахъ му: само господинъ Градинаровъ ли поддържа метреса?

Градинаровъ. Именно, именно... Тогава бихме обърнали София съ главата надолу... Не, такъвъ гаменъ заслужва коршумъ.

Шайновъ. Не бихъ ви съветвалъ. Ще стане дълга и широка. Най-сетне и азъ ще ви кажа: какво сж триста хиляди лева за васъ, когато честта ви е поставена на изпитание. Нима вашето спокойствие струва триста хиляди лева.

Градинаровъ. Не ми е за паритъ. Но защо да попаднатъ въ ржцетъ на единъ га-